

Prekenverkstedet

Den Norske Israelsmisjon

<http://www.israelsmisjonen.no/ressurser/materiell/prekenverksted>

1.søndag i adventstiden – søndag 3. desember 2017

Prekentekest: Luk.4.16-22a

Lesetekst I: Jes 61.1-3

Lesetekst II: Åp 5.1-5

Jesus står frem i Nasaret

Innledning

Avgrensingen av prekentekestens gjør at holdningen til publikum både før og etter Jesu opplesing, er så godt som uinteressant. Teksten gir derfor først og fremst utgangspunkt for en forkynnelse av Jesu «programerklæring» som innledning til det nye kirkeåret. Lukas plasserer da også denne fortellingen helt i starten av Jesu virksomhet, like etter dåpen i Jordan av Johannes og fristelsen av djevelen i ørkenen. Det er likevel tydelig at Jesus har virket en tid i Kapernaum i alle fall. Dersom vi forutsetter at Matteus 13 og Markus 6 omtaler samme hendelse som Lukas 4, skjer dette etter at Jesus har virket i Galilea en god stund allerede. Hele konteksten gir oss derfor likevel grunn til å reflektere over hvordan vi som menighet forholder oss til Jesu ord og gjerning.

Jesus er populær

Jesus har beseiret djevelens listige angrep og «i *Åndens kraft*» drar han tilbake til Galilea. Her opptrer han slik at ryktet sprer seg over hele *Syria* (Matt 4.24), og det er ikke et dårlig rykte. Han «fikk lovord av alle» for sin undervisning i synagogene omkring. Den samme umiddelbare reaksjonen ser vi også i Nasaret: «Alle roste ham og undret seg over nådeordene som kom fra hans munn.» Det er ikke til å undres over når en ser på hva Jesus forkynner: Fanger skal få frihet, blinde få synet, undertrykte få oppreisning! Dessuten lover ha et «nådens år fra Herren»! Til slutt røper han at alt dette oppfylles der og da! Gode grunner til å rope halleluja!

Det er likevel ikke mulig å unngå å legge merke til en undertone. Vi vet at begeistringens både i synagogen i Nasaret og blant jødene generelt avtok uhyggelig fort. Innfridde han ikke løftene? Hva var det som gikk galt? Denne første søndag i det nye kirkeåret skal vi fokusere på det budskapet Jesus kom med og det han erklærer skal skje med dem som følger ham. Så får det kirkeåret som ligger foran oss, vise hvordan utfallet blir hos meg og deg og våre menigheter.

Jesus er Messias

I synagogen var det den gang praksis at en kunne reise seg opp i forsamlingen og derved gi til kjenne at en ønsket å lese en eller flere av dagens tekster. Slik som nå ble det lest både fra Mosebøkene og fra profetene. Om Jesus selv valgte tekst, er usikkert, men det er godt mulig at det var den oppsatte teksten han valgte. En tradisjon sier at en bør ikke lese mindre enn 24 vers, men det er heller ikke noen lov. Derfor er det godt mulig at Jesus leste mer enn de versene Lukas gjengir. Hadde han begynt noe vers tidligere og fortsatt litt til, hadde han fått med avsnitt som folk i Nasaret må ha hatt et nært forhold til: «*De er et skudd i min hage, som hendene mine har laget til min ære.*» 60.21. «*De skal bygge opp igjen gamle ruiner og gjenreise det som før lå øde, de skal fornøye ruinbyene som lå øde fra slekt til slekt.*» 61.4. Byen de bodde i bar navnet «Rotskudd»

og var bygd på gamle ruiner, riktig nok som svært mange andre byer. I tillegg er det rimelig å tro at de visste at Jesus ble født i Betlehem og at han var som sin far, av Davids ætt. Og hva kan Maria ha fortalt om englenes, hyrdenes og vismennenes ord om hennes barn? Uansett må forventningene til Jesus ha vært store. I mine ører la Jesus trykk på alle personlige pronomen i teksten og understreker også på den måten at skriftordet blir oppfylt der og da.

Jesus innfrir mer enn mine forventninger

Er Jesus relevant for folk i dag? Er det han har å tilby meg relevant? Jeg og svært få andre som leser dette, er verken fattig, fange, blind eller undertrykt. Stiller Jesus med feil program? Må han finne noe annet for å kunne skape begeistring og oppslutning? Det er ikke god takt og tone i dag å karakterisere seg selv eller menigheten som «*elendig og ynkelig, fattig, blind og naken*», Åp 3.17. Men i likhet med menigheten i Laodikea kan forsamlingen i Nasaret bli en nyttig påminnelse ved inngangen til et nytt kirkeår om å få det rette syn på min egen stand og stilling innfor Gud. Og blir det korrigert etter Skriften, vil også min forventning til Jesus bli radikalt korrigert.

Jeg er fattig i meg selv på kraft og frimodighet, og bare Han som vendte tilbake til Galilea i Åndens kraft, kan gjøre noe med det. Jeg skal slippe å vente til Pinsedag for å få det. Han gir meg det mer enn gjerne som en «nyttårgave»!

Jeg er straffet og fengslet på grunn av min synd og skyld ute av stand til å betale min gjeld. Noe har gått skikkelig i lås, med sju segl og ingen nøkkel. Bare Jesus kan åpne det dokument som gir meg full frifinnelse. Jeg skal heller ikke måtte vente til deler av straffen er sonet, for Han er for lenge en soning for hele verdens synd og skyld.

Jeg er blind og går i mørket ute av stand til å finne verken veien, sannheten eller livet. Derfor er det så gledelig å få høre at Han gir meg synet igjen. Det gjør han nå og lar meg med frimodighet gå fram i en mørk og utrygg verden.

Jeg er undertrykt av frykt og angst for alle slags onde makter og myndigheter, ikke minst for døden. Det kan være verre enn den største fattigdom, fangenskap og mørke. Derfor er det et under når det går opp for meg at jeg har funnet nåde hos Gud og skal få leve i Hans lys og i Hans kjærlighet.

Derfor stirrer jeg spent på Jesus og tar det til mitt hjerte når han sier: I dag er dette skriftord blitt oppfylt for deg mens du hørte på!

Per Larsen

Tidl. misjonssekretær i Den Norske Israelsmisjon

per-larsen@lyse.net